

# «Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο  
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)  
Roscoe N.Y.

*Kenneth Warnick, Ph.D.*

## Μέρος ΙΧ 2<sup>ος</sup> Κανόνας (συν.)

**(Τ-17.ΥΙ.4:1-2) Η αξία του να αποφασίζεις από την αρχή τι θέλεις να συμβεί έγκειται απλά στο ότι έτσι θα αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση ως μέσον ώστε να το κάνεις να συμβεί. [Άρα τώρα θα βλέπεις ότι η κατάσταση είναι το μέσον που θα σε φέρει στον στόχο που έχεις ήδη επιλέξει]. Επομένως, θα καταβάλεις κάθε προσπάθεια να παραβλέψεις ό,τι παρεμβάλλεται στην επίτευξη του στόχου σου, και θα συγκεντρωθείς σε κάθε τι που σε βοηθά να τον διεκπεραιώσεις.**

Όταν θέσεις για τον εαυτό σου τον στόχο της αλήθειας, συνειδητοποιείς ότι δεν θέλεις μια ψευδαίσθηση. Για παράδειγμα, ας πούμε ότι έχω μια σχέση μαζί σου και έχω θέσει στο νου μου, από πριν, ότι η συγχώρεση είναι αυτό που θέλω να προκύψει από αυτή την σχέση. Θέλω να καταλάβω ότι έχουμε ένα κοινό συμφέρον και όχι διαφορετικά. Θέλω να καταλάβω ότι δεν μπορώ να βρω την ευτυχία εις βάρος σου, ότι δεν είσαι ένα αντικείμενο που θα χρησιμοποιώ για να ικανοποιώ τις δικές μου ανάγκες – σωματικές ή συναισθηματικές – και ότι εσύ κι εγώ είμαστε πραγματικά μέρος ενός μεγαλύτερου όλου. Δεν είμαι διαχωρισμένος από σένα, κι εσύ δεν είσαι διαχωρισμένος από μένα. Αν αυτός είναι ο στόχος μου και αυτό που θέλω να μάθω, τότε θα παραβλέπω οτιδήποτε συμβεί ανάμεσα σε σένα και μένα που μυρίζει ιδιαιτερότητα. Όταν ο Ιησούς λέει «παραβλέπω», δεν εννοεί ότι δεν θα κοιτάς. Μάλιστα, εννοεί ακριβώς το αντίθετο: το κοιτάς, αλλά παραβλέπεις την ερμηνεία του εγώ γι' αυτό. Δεν του δίνεις καμιά δύναμη.

Τότε αυτά που λες ή κάνεις και που στο παρελθόν, με τον στόχο της ιδιαιτερότητας στο νου μου, θα είχα αρπαχτεί και θα είχα εστιάσει την προσοχή μου σ' αυτά σαν ένα τρόπο να αποδείξω ότι είσαι ένας απαίσιος άνθρωπος, και ότι το μόνο που θέλεις να κάνεις είναι να με πληγώσεις, να με εγκαταλείψεις, και να με απορρίψεις, τώρα θα τα βλέπω και θα λέω, «Πόσο ανόητα είναι όλα αυτά. Ίσως είναι αλήθεια, αλλά στην πραγματικότητα είναι το κάλεσμα σου για βοήθεια και το κάλεσμα σου για βοήθεια είναι ένας καθρέφτης του δικού μου καλέσματος για βοήθεια». Αυτό εννοεί ο Ιησούς με το «να παραβλέψεις ό,τι παρεμβάλλεται στην επίτευξη του στόχου σου». Δεν σημαίνει ότι δεν βλέπεις το εγώ στο άλλο άτομο, ούτε σημαίνει ότι δεν βλέπεις το εγώ στον εαυτό σου. Μάλιστα, αν πρόκειται να το κάνεις σωστά αυτό, πρέπει να δεις το εγώ στον εαυτό σου. Αλλά η ιδέα είναι να μην το κάνουμε πολύ μεγάλο θέμα – να μην το κρίνεις, μην καταδικάζεις τον εαυτό σου ή κάποιον άλλον γι' αυτό.

Επαναλαμβάνω, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν κοιτάς τι συμβαίνει ανάμεσα σε σένα και στον άλλο άνθρωπο. Αλλά τώρα που ο στόχος σου δεν είναι η ενοχή, δεν θα κάνεις το εγώ στο άλλο άτομο ή σε σένα κάτι το πολύ σημαντικό. Δεν θα το χρησιμοποιήσεις αυτό σαν τρόπο να δικαιολογήσεις την δική σου πίστη στην ιδιαιτερότητα. Θα δεις ότι αυτό που κάνει ο άλλος είναι απλά μέρος της τάξης μάθησης σου: αυτό που συνήθως θα σε έβαζε στον πειρασμό να κάνεις πραγματική την ιδιαιτερότητα σου, τώρα όμως λες: «Αυτό είναι κάτι που μπορώ να επιλέξω να το δω διαφορετικά». Κι έτσι «παραβλέπεις ό,τι παρεμβάλλεται στην επίτευξη του στόχου σου και συγκεντρώνεσαι σε ό,τι σε βοηθά να τον εκπληρώσεις». Αν σκοπός μου είναι να δω ότι εσύ κι εγώ μοιραζόμαστε ένα κοινό συμφέρον και τον ίδιο στόχο, τότε, αν κάνεις κάτι που φαίνεται ότι σε κάνει να διαφέρεις από μένα, θα συνειδητοποιήσω τώρα ότι δεν διαφέρεις καθόλου από μένα. Ίσως διαφέρεις από μένα στην *μορφή*, στην συμπεριφορά σου, αλλά δεν είσαι διαφορετικός από μένα με την έννοια ότι και οι δύο μοιραζόμαστε τον ίδιο διχασμένο νου. Και οι δύο έχουμε κάποιο μέρος μας που ελκύεται από το εγώ, και οι δύο έχουμε ένα μέρος μας που θέλει να επιστρέψει σίτι μαζί με το Άγιο Πνεύμα. Αυτό μας κάνει ίδιους. Έτσι δεν αρνούμαι ό,τι βλέπω, βιώνω, ή ακούω. Αλλά όντως αρνούμαι ότι αυτό που βλέπω έχει μεγάλη σημασία. Αυτά δεν είναι μαθήματα για να αρνούμαστε. Είναι μαθήματα για να κοιτάμε πραγματικά άμεσα όλες τις αρνητικές σκέψεις και τα συναισθήματα στον εαυτό μας και σε κάποιον άλλον, και μετά να συνειδητοποιούμε ότι δεν έχει σημασία.

Καθώς το εφαρμόζουμε αυτό, όπως είπα και πριν, αυτό που πραγματικά κάνουμε είναι η επιστροφή στην αρχική οντολογική στιγμή όταν κοιτάξαμε την «μικρή, τρελή ιδέα» και είπαμε: «Αυτό είναι σοβαρό». Θα μπορούσαμε το ίδιο εύκολα να κοιτάζαμε την «μικρή, τρελή ιδέα» και να λέγαμε: «Είναι γελοίο». Υπάρχει ένα μέρος του νου μας μέσα στο οποίο το κάναμε αυτό. Και αυτό είναι το μέρος στο οποίο θέλουμε να έχουμε πρόσβαση. Ο τρόπος που θα εισέρθουμε είναι να ασκούμαστε ακριβώς εκεί που πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε – με όλες τις σχέσεις και τις περιστάσεις στην ζωή μας αυτή τη στιγμή. Δεν πρέπει να αρνούμαστε τις προφανείς διαφορές, αλλά μάλλον ότι αυτές οι διαφορές έχουν σημασία. Όσο γεμάτες μίσος και κακία και να είναι οι σκέψεις μας ή η συμπεριφορά μας, δεν είναι τίποτα άλλο από μια αντανάκλαση της αρχικής «μικρής, τρελής ιδέας». Και είτε μπορούμε να τις δούμε σαν κάτι σοβαρό, αποκαλώντας τις αμαρτωλές, που τότε σημαίνει ότι χρειάζεται να τιμωρηθούν σε σένα ή σε μένα, ή τις βλέπουμε απλά ως γελοίες σκέψεις χωρίς απολύτως καμία επίπτωση, επειδή η αλήθεια που βρίσκεται κάτω από τις φαινομενικές διαφορές μας είναι η αλήθεια ότι είμαστε όλοι ένα στην Αγάπη του Θεού.

Αν αυτός είναι ο στόχος μου και αυτό που θέλω να μάθω, τότε θα βλέπω ό,τι και να συμβαίνει ανάμεσα μας, σαν κάτι που θα με φέρει πιο κοντά σ' αυτόν, και θα είμαι ευγνώμων. Αυτό δεν σημαίνει ότι σε επίπεδο μορφής είμαι ευγνώμων για το μίσος σου και την κακία σου. Είμαι ευγνώμων για την ευκαιρία που μου δίνει αυτό το όνειρο, αυτή η τάξη μάθησης που επέλεξα στην οποία ο Ιησούς με διδάσκει πως ό,τι και αν κάνεις εσύ, εγώ παραμένω γαλήνιος. Αυτό εννοεί όταν λέει στα Μαθήματα: «Πάρε με ως πρότυπο μάθησης». Πάρε με σαν πρότυπο έτσι ώστε όταν μπαίνεις στον πειρασμό να νιώθεις αδικημένος, θα σκέφτεσαι εμένα και θα συνειδητοποιείς ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δεις αυτό που συμβαίνει.

Ας πάμε μια στιγμή στο Βιβλίο Εργασιών, στο Μάθημα 24 «Δεν αντιλαμβάνομαι τα καλύτερα συμφέροντα μου». Θα διαβάσω τις πρώτες δύο παραγράφους που βασικά αντηχούν αυτό για το οποίο μιλάμε στο «Κανόνες για Αποφάσεις» και στο «Θέτοντας τον Στόχο».

**(ΒΕ-μι.24.1:1-2)** Σε καμιά από τις καταστάσεις που εμφανίζονται δεν συνειδητοποιείς ποια είναι η έκβαση που θα σε έκανε ευτυχισμένο. Επομένως, δεν έχεις κανέναν οδηγό για την κατάλληλη δράση, και κανένα τρόπο για να κρίνεις το αποτέλεσμα.

Επειδή τα παίρνουμε όλα ανάποδα, νομίζουμε ότι η «κατάλληλη δράση» είναι αυτή που θα ικανοποιήσει τις ανάγκες μας και θα μας κάνει ευτυχισμένους. «Η κατάλληλη δράση» είναι οτιδήποτε θα μας διδάξει τα μαθήματα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Με άλλα λόγια, η κατάσταση είναι το μέσον που θα μας βοηθήσει να υπηρετήσουμε τον στόχο που έχουμε θέσει.

**(ΒΕ-μι.24.1:3-4)** Αυτό που κάνεις καθορίζεται από την αντίληψή σου για την κατάσταση, και αυτή η αντίληψη είναι λάθος. [γιατί, και πάλι, ο τρόπος που θα αντιληφθούμε την κατάσταση είναι σύμφωνος με αυτό που θα ικανοποιήσει τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μας]. Είναι αναπόφευκτο, λοιπόν, ότι δεν θα υπηρετείς τα καλύτερα συμφέροντα σου.

Το πραγματικό μας καλύτερο συμφέρον είναι να καταργήσουμε το εγώ μας και να βρούμε πραγματικά την γαλήνη. Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θέλει το εγώ.

**(ΒΕ-μι.24.1:5-6)** Ωστόσο, αυτά είναι ο μόνος σου στόχος σε οποιαδήποτε κατάσταση που γίνεται σωστά αντιληπτή [δηλαδή, τα καλύτερα συμφέροντά σου]. Αλλιώς, δεν θα αναγνωρίσεις ποια είναι.

Έτσι βλέπουμε το καθετί στον κόσμο σαν κάτι που θα ικανοποιήσει τα ξεχωριστά μας ιδιαίτερα συμφέροντα, όχι το συμφέρον που θα αποκαταστήσει στην επίγνωση μας ότι όλοι είμαστε ένα και ό,τι συμβαίνει στον έναν τους επηρεάζει όλους.

**(ΒΕ-μι.24.2:1-2)** Αν συνειδητοποιούσες ότι δεν αντιλαμβάνεσαι τα καλύτερα συμφέροντά σου, θα μπορούσες να διδαχτείς ποια είναι αυτά. Αλλά ενόψει της βεβαιότητας σου ότι όντως γνωρίζεις ποια είναι, δεν μπορείς να μάθεις.

Μεγάλο μέρος των Μαθημάτων έχει σκοπό να μας κάνει να καταλάβουμε ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα. Προς το τέλος του κειμένου υπάρχει μια παράγραφος που το συνοψίζει αυτό με έμφαση: «Δεν υπάρχει καμία δήλωση που ο κόσμος να φοβάται ν' ακούσει περισσότερο από αυτήν: Δεν γνωρίζω τι πράγμα είμαι εγώ, και επομένως δεν γνωρίζω τι κάνω, που είμαι, ή πώς να κοιτάξω τον κόσμο ή τον εαυτό μου» (Κ-31.V.17:6-7). Αυτό που λέει στην πραγματικότητα εδώ είναι ότι εγώ έχω επινοήσει τα πάντα, και γι' αυτό δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα. Αυτή είναι μια κλασική δήλωση των Μαθημάτων για την κατάργηση της φαινομενικής βεβαιότητας και της αλαζονείας του εγώ. Όμως, το εγώ θα απαντήσει ως εξής: «Λοιπόν, αν δεν γνωρίζεις ποιος είσαι, τότε είσαι ένα τίποτα – επειδή αν δεν είσαι με μένα, είσαι ένα τίποτα».

Εδώ, ο σκοπός του εγώ είναι να σου προκαλέσει σύγχυση και τρόμο. Αυτό που δεν σου λέει το εγώ είναι ότι αν δεν είσαι με αυτό (το εγώ), θα είσαι με τον Θεό. Το εγώ προσπαθεί να σου προκαλέσει σύγχυση σε σχέση με τον μην είσαι σε σύγχυση. Η σύγχυση είναι μια άμυνα ενάντια στην γνώση της αλήθειας. Πρώτα υπάρχει ένας φόβος προς την γνώση της αλήθειας, και μετά η σύγχυση είναι μια άμυνα ενάντια σ' αυτόν.

Ας το εξηγήσουμε αυτό λίγο περισσότερο. Το εγώ θέλει να πιστεύουμε ότι *όντως* καταλαβαίνουμε την διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που είναι αληθινό και σ' αυτό που είναι ψευδές, σ' αυτό που είναι σημαντικό για μένα, και σ' αυτό που δεν είναι. Γι' αυτό το πιο σημαντικό πράγμα είναι να καταλάβουμε ότι *δεν* καταλαβαίνουμε. Αυτό εννοεί ο Ιησούς με την διαφορά ανάμεσα στην ταπεινοφροσύνη και την αλαζονεία, ένα σημαντικό θέμα στα Μαθήματα. Η αλαζονεία λέει: «*Όντως* ξέρω, *όντως* καταλαβαίνω». Η αλαζονεία λέει: «Μπορώ να διαβάσω αυτά τα Μαθήματα μία ή δύο φορές ή πέντε φορές και να καταλάβω τι λένε». Η ταπεινοφροσύνη λέει: «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα για το τι είμαι, άρα πώς μπορώ να έχω ιδέα για το τι λένε αυτά τα Μαθήματα»;

Έτσι μεγάλο μέρος των Μαθημάτων, όπως εξάλλου δηλώνεται ξεκάθαρα σ' αυτήν την παράγραφο, μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν γνωρίζουμε. Αλλά αν νομίζουμε ότι γνωρίζουμε, δεν θα πιστεύουμε ότι χρειάζεται να διδαχτούμε. Επομένως, πώς να μπορέσει να μας βοηθήσει ο Ιησούς με αυτά τα Μαθήματα; Αυτά τα Μαθήματα είναι μαθήματα *διδαχής*. Είναι ένα πνευματικό μονοπάτι που στοχεύει άμεσα στο να *διδάξει*, που σημαίνει ότι ως μαθητής αυτού του μονοπατιού πρέπει να είσαι ανοιχτός στο να διδαχτείς. Αν όμως νομίζεις ότι ήδη γνωρίζεις τι είναι αυτός ο κόσμος, αν νομίζεις ότι ήδη γνωρίζεις τι είναι η συγχώρεση, τότε σε καμία περίπτωση δεν θα σου διδάξουν κάτι τα Μαθήματα. Δεν υπάρχει τρόπος να σου τα διδάξει κανείς, επειδή ήδη είσαι πολύ σίγουρος ότι καταλαβαίνεις. Είπα και προηγουμένως ότι οι άνθρωποι νομίζουν ότι υπάρχουν διαφορετικές έγκυρες ερμηνείες αυτών των Μαθημάτων. Αν το νομίζεις αυτό, ποτέ δεν θα μάθεις τι σημαίνουν αυτά τα Μαθήματα επειδή θα πιστεύεις ότι η ερμηνεία σου είναι έγκυρη γιατί είναι η δική σου ερμηνεία και όλα είναι εντάξει. Δεν είναι εντάξει. Δεν θα γνωρίζεις τι σε διδάσκουν αυτά τα Μαθήματα επειδή ακριβώς είσαι τόσο σίγουρος ότι τα καταλαβαίνεις. Συνεπώς, δεν θα είσαι ανοιχτός να διδαχτείς.

Αυτά είναι μαθήματα διδασκαλίας με τον Ιησού για δάσκαλο, και το μήνυμα του έρχεται μέσα από αυτά τα βιβλία. Αν νομίζεις ότι ήδη τα καταλαβαίνεις, πώς θα μάθεις από αυτά; Μετά θα θεωρείς ότι μπορείς ακόμα και να τα διδάξεις! Αυτό που λέει είναι ότι είναι πολύ σημαντικό να καταλάβεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Δεν καταλαβαίνεις τα καλύτερα συμφέροντά σου, άρα πώς θα μπορούσες να καταλάβεις κάποια μαθήματα που σκοπός τους είναι να σε διδάξουν πόσα δεν γνωρίζεις, και πόσο παρανοϊκός είσαι; Και μόνο το ότι είσαι σ' αυτόν τον κόσμο είναι απόδειξη ότι είσαι παρανοϊκός! Το να νομίζεις ότι έχεις έναν εγκέφαλο που *σκέφτεται* είναι παρανοϊκό, επειδή ο εγκέφαλος δεν σκέφτεται: ο εγκέφαλος είναι η αντανάκλαση, ή η σκιά ενός συστήματος σκέψης μέσα στο νου σου. Αλλά αν είσαι άνους, πώς να ξέρεις ότι υπάρχει πρόβλημα;

Αυτά δεν είναι μαθήματα που μπορείς να κατακτήσεις σε διανοητικό επίπεδο. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι γραμμένα σε ένα υψηλό διανοητικό επίπεδο, και ότι χρειάζεται να τα μελετήσεις και να στοχαστείς πάνω σ' αυτά. Αλλά αν νομίζεις ότι η κατανόηση προέρχεται από την σκέψη σου γι' αυτά, τότε πρόκειται να χάσεις όλο το νόημα. Η κατανόησή σου θα έρθει *άσχετα* με τον τρόπο που σκέφτεσαι γι' αυτά. Αυτό που τα κάνει ένα τόσο ισχυρό πνευματικό εργαλείο είναι ότι φαίνεται να κάνουν ένα πράγμα, ενώ στην πραγματικότητα κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Είναι γραμμένα, όπως είπαμε σε διανοητικό επίπεδο, και χρειάζεται να τα μελετήσουμε ξανά και ξανά. Ο Ιησούς είπε στην Έλεν και τον Μπιλ: «Μελετήστε αυτές τις σημειώσεις. Δεν μελετάτε αυτές τις σημειώσεις και αυτός είναι ο λόγος που χτες σας συνέβη αυτό που σας συνέβη – επειδή δεν μελετάτε αυτά που σας έχω υπαγορεύσει». Άρα ήθελε αυτές οι «σημειώσεις» να είναι αντικείμενο μελέτης όπως μελετάτε ένα κείμενο στο πανεπιστήμιο. Αλλά μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, καθώς μελετάτε, θα αρχίσετε να καταλαβαίνετε ότι μαθαίνετε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που νομίζετε ότι μαθαίνετε. Αυτά είναι μαθήματα που θα σας οδηγήσουν πέρα από την διάνοια σας και τον εγκέφαλο σας προς μια εμπειρία αγάπης. Κι έτσι καθώς προχωράτε στην μελέτη και την πρακτική τους, και κάνετε ακριβώς αυτό που λένε, θα κάνετε ένα ταξίδι που είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτό που νομίζετε ότι κάνετε. Αυτό είναι ένα ταξίδι που από την ίδια του την φύση θα σας οδηγήσει στην καρδιά του προβλήματος, που είναι ο νους σας.

Αυτός είναι ο λόγος που όταν οι άνθρωποι προσπαθούν να αλλάξουν αυτά τα Μαθήματα (π.χ. να επινοήσουν έναν διαφορετικό τρόπο να κάνουν τις ασκήσεις του Βιβλίου Εργασιών ή έναν διαφορετικό τρόπο να μελετήσουν το κείμενο), δεν συνειδητοποιούν ότι επεμβαίνουν στην ίδια την καρδιά και την ψυχή αυτού του βιβλίου, επειδή το πρόγραμμα των μαθημάτων υπαγορεύει να κάνουν ό,τι ακριβώς λέει εδώ ο Ιησούς: να μελετήσουν το κείμενο έτσι όπως το δίνει, να κάνουν το βιβλίο εργασιών όπως λέει ότι πρέπει να το κάνουν. Το γεγονός ότι τα κάνεις όπως λέει, σε οδηγεί αυτόματα με αυτόν οδηγό στο ταξίδι. Αν τα αλλάξεις, γράφοντας συντετμημένες εκδοχές και τα κόβεις, αυτό που κάνεις στην πραγματικότητα είναι να επιτίθεται σ' αυτά τα Μαθήματα και στον συγγραφέα τους λέγοντας: «Εγώ μπορώ να το κάνω καλύτερα από αυτόν. Δεν χρειάζεσαι 365 μαθήματα· χρειάζεσαι “τόσα” μαθήματα. Υπάρχουν σύντομοι δρόμοι για να μελετήσεις το κείμενο. Δεν χρειάζεται να κοπιώσεις τόσο μελετώντας το ολόκληρο – εξάλλου είναι μόνο το ίδιο που επαναλαμβάνεται». Αυτό που κάνεις στην πραγματικότητα είναι να υπονομεύεις την παιδαγωγική διαδικασία που είναι η ουσία των Μαθημάτων. Ο σύντομος δρόμος σε αυτά τα Μαθήματα είναι ότι δεν υπάρχει σύντομος δρόμος! Πρέπει να τα κάνεις έτσι ακριβώς όπως δόθηκαν. Γιατί να θέλεις να τα κάνεις διαφορετικά, εκτός αν νομίζεις ότι εσύ θα μπορούσες να κάνεις καλύτερη δουλειά από ό,τι εκείνος; Δεν είναι αμαρτία αν τα κάνεις διαφορετικά. Δεν είναι αμαρτία αν κάνεις τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών από το τέλος προς την αρχή· απλά είναι άλλη μια αντανάκλαση του προβλήματος εξουσίας. Δεν θα τιμωρηθείς γι' αυτό, αλλά δεν θα βρεις ούτε την γαλήνη ούτε την αλήθεια. Ένας από τους καλύτερους τρόπους να μάθεις αυτά τα Μαθήματα είναι να παρατηρείς πόσο επιτήδειο θα είναι το εγώ σου στο να προσπαθεί να τα υπονομεύσει, να τα αλλάξει, να τα διαστρεβλώσει και να τα κάνει κατ' εικόνα σου, αντί να εξελιχθείς εσύ προς την εικόνα που σου δίνει εκείνος.

Το να κάνεις τα μαθήματα όπως τα έδωσε ο Ιησούς είναι ο τρόπος που θα «ξεμάθεις» το εγώ σου. Και δεν χρειάζεται να καταλάβεις πώς γίνεται αυτό – θα γίνει παρά την φαινομενική σου κατανόηση. Υπάρχει μια θαυμάσια πρόταση στο κείμενο: «Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόηση σου είναι ένα μια ισχυρή συνεισφορά στην αλήθεια, και ότι την κάνει αυτό που είναι» (Κ-18.IV.7:5). Αυτή είναι άλλη μια δήλωση που το εγώ μισεί επειδή πάντα προσπαθούμε να καταλάβουμε. Ο τρόπος να καταλάβεις αυτά τα Μαθήματα είναι να κάνεις αυτό που λένε, να κοιτάξεις την ιδιαιτερότητά σου και την ενοχή σου με την αγάπη του Ιησού δίπλα σου. Αυτός είναι ο τρόπος που θα καταλάβεις αυτά τα Μαθήματα. Η κατανόηση δεν επιτυγχάνεται μέσα από την διανοητική τέλεια απομνημόνευση των αρχών τους. Μπορεί να μιλάς με τις ώρες για τα Μαθήματα και όμως να μην έχεις την παραμικρή ιδέα τι λένε. Για να διαστρεβλώσεις τα Μαθήματα δεν χρειάζεται ν' αλλάξεις αυτό που λένε διανοητικά: μπορείς να τα αναπαράγεις διανοητικά ακριβώς όπως είναι, αλλά να μην καταλαβαίνεις τι λένε επειδή δεν έχεις γίνει μέρος της διαδικασίας. Η διανοητική κατανόηση τους είναι ένα σκαλοπάτι προς το βίωμα που θα σου δώσουν. Τα Μαθήματα έχουν ένα πρόγραμμα διδασκαλίας καλομελετημένο και εμπνευσμένο: μην προσπαθείς να το αλλάξεις. Απλά κάνε αυτό που λένε όσο πιο καλά μπορείς. Η μάθηση και η κατανόηση θα έρθουν από ένα άλλο μέρος του νου σου – σίγουρα δεν θα έρθουν από τον εγκέφαλό σου.

**(ΒΕ-μι.24.2:3) Η σημερινή ιδέα [δεν αντιλαμβάνομαι τα καλύτερα συμφέροντά μου] είναι ένα βήμα προς το άνοιγμα του νου σου έτσι ώστε να μπορέσει να αρχίσει η μάθηση.**

Λέγοντας ότι ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να ανοίξουν το νου σου σημαίνει ότι είναι μαθήματα επανόρθωσης. Στο εγχειρίδιο για δασκάλους ο Ιησούς δηλώνει ότι η «αληθινή μάθηση» σ' αυτόν τον κόσμο είναι να «ξεμαθαίνεις» (Ε-4.Χ.3:7). Δεν χρειάζεται να διδαχτείς τίποτα, επειδή η αλήθεια είναι ήδη παρούσα μέσα στο νου σου μέσω του Αγίου Πνεύματος. Πρέπει να διδαχτείς να «ξεμάθεις» αυτό που το εγώ έφτιαξε στην θέση της αλήθειας. Αυτό έχει να κάνει με το να ανοίξουμε το νου μας, επειδή ο νους μας είναι ερμητικά κλειστός. Αυτός είναι άλλος ένας τρόπος για να πούμε τι σημαίνει να είμαστε «άνοες». Ο νός μας κλείνουν ερμητικά με την ενοχή, μετά την προβάλλουν προς τα έξω, και τώρα είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι καταλαβαίνουμε τι συμβαίνει σ' αυτόν τον κόσμο. Καταλαβαίνουμε πώς να επιβιώνουμε σ' αυτόν τον κόσμο επειδή ζούμε σ' έναν κόσμο που φαίνεται να είναι έξω από εμάς – που φαίνεται να είναι εχθρικός και απειλητικός προς εμάς. Είναι ένας κόσμος στον οποίο βιώνουμε τον εαυτό μας ως υπερβολικά ευάλωτο. Είμαστε τόσο σίγουροι ότι καταλαβαίνουμε πώς λειτουργούν τα πράγματα αυτού του κόσμου. Είμαστε τόσο σίγουροι ότι καταλαβαίνουμε πώς λειτουργεί το σώμα. Έχουμε όλους αυτούς τους λαμπρούς επιστήμονες που είναι τόσο ξεκάθαροι για το τι κάνει το σώμα. Όλοι κάνουν μεγάλο λάθος! Το σώμα δεν λειτουργεί από μόνο του, το σώμα λειτουργεί επειδή ο νους του λέει ότι θα πρέπει να λειτουργεί μ' αυτόν τον τρόπο.

Ο λόγος που πέφτει αυτό το κέρμα όταν το αφήσω δεν είναι ο νόμος της βαρύτητας. Σχεδόν όλοι σ' αυτόν τον κόσμο θα σου πουν ότι το κέρμα πέφτει εξαιτίας του νόμου της βαρύτητας. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Το νόμισμα πέφτει επειδή εμείς φτιάξαμε έναν κόσμο με ένα νόμο της βαρύτητας που έχει σαν αποτέλεσμα τα αντικείμενα να

πέφτουν, επειδή είναι άλλος ένας τρόπος να αποδείξουμε ότι αυτός είναι ένας κόσμος με νόμους που υπακούει σε αρχές με παντοτινή ισχύ. Όλο αυτό είναι μια επινόηση! Ο λόγος που πέφτει το κέρμα είναι ότι επιλέξαμε να ακούσουμε το εγώ. Και μετά βήμα - βήμα από αυτή την πίστη, από εκείνη την επιλογή, επινοήσαμε έναν κόσμο που καθρεφτίζει το εγωικό σύστημα σκέψης. Ο νόμος της βαρύτητας δεν είναι νόμος. Είναι μια διαστρέβλωση ενός νόμου. Το σώμα δεν λειτουργεί για τους λόγους που λένε οι άνθρωποι ότι λειτουργεί: το σώμα λειτουργεί επειδή διαλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα.

Αν πραγματικά θέλεις να κάνεις μια ουσιαστική αλλαγή στον κόσμο, άλλαξε το νου σου. Ας παραθέσουμε την γνωστή δήλωση: «...μην επιζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, άλλαξε το νου σου για τον κόσμο» (Κ-21.εισ.1:7). Αν θέλεις πραγματικά να αλλάξεις τον κόσμο, άλλαξε τον εαυτό σου – επειδή εσύ είσαι ο κόσμος. Θυμήσου, δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω. Δεν υπάρχει κανένας κόσμος έξω από σένα, επομένως γιατί να θέλεις να αλλάξεις έναν κόσμο ο οποίος δεν υπάρχει; Χρειάζεται να αλλάξεις το νου σου ή μια σκέψη που σου λέει ότι υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω. Άλλαξε το νου σου, και τότε ο νους σου θα ταυτιστεί απόλυτα με την αγάπη. Και τότε αυτή η παρουσία της αγάπης θα καθρεφτιστεί στο όνειρο, και θα λειτουργεί μέσα από σένα, έτσι ώστε να ενεργείς με αγάπη στον κόσμο. Αλλά θα εστιάζεσαι μόνο στην Αγάπη του Θεού μέσα στο νου σου. Αυτό είναι πολύ απλό – δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τον κόσμο. Η αγάπη θα λειτουργεί μέσα από σένα και θα σε καθοδηγεί στον κόσμο χωρίς καθόλου προσπάθεια από μέρους σου. Εξαιτίας της ευρείας παρερμηνείας αυτών των αρχών αξίζει να πούμε πάλι ότι η εστίαση των Μαθημάτων στην αντίδραση μου σ' αυτό που κάνεις, με κανένα τρόπο δεν υποστηρίζει μια στάση αδιαφορίας προς αυτό που συμβαίνει στον κόσμο. Αντίθετα, μόλις βγουν από την μέση οι εγωικές μου σκέψεις, η αγάπη θα εκφράζεται μέσα από μένα, και επομένως αυτόματα θα κάνω αυτό που είναι προς το συμφέρον όλων, αντί να παρακινούμαι μόνο από την τάση μου να ικανοποιηθούν οι ανάγκες της ιδιαιτερότητας μου. Αλλά για να συμβεί αυτό πρέπει πρώτα να έχεις την ταπεινοφροσύνη να λες: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα.» Με αυτόν τον τρόπο ανοίγεις το νου σου ώστε να μπορέσει να διδαχτεί. Αν έχεις την στάση μικρού παιδιού, όπως λέει συνεχώς ο Ιησούς στους μαθητές των Μαθημάτων, τότε σαν μικρό παιδί θα μάθεις. Αυτή είναι η στάση που θα πρέπει να έχεις: Είμαι ένα μικρό παιδί και δεν καταλαβαίνω τίποτα, αλλά ευτυχώς, υπάρχει αυτός ο στοργικός αδελφός μέσα μου που θα με διδάξει. Και αυτή η διδασκαλία προέρχεται από μέσα μου· δεν προέρχεται απέξω.